

BACOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	c
Negyedévre	-----	2	c

Egyes szám ára 16 kr.

E P I T A P H I U M.

Nem kell nekünk pirosító;
Bécsi rongyot sem használunk;
Nem bánjuk, ha porban, sárban,
Elakadunk, térdig járunk.

Szépítési egyesület

Minek? mikor úgy sincs haszna;
Nélküle is felépülünk,
Nélküle is virul a fa!
Dehát az se baj, ha a kő
Kopik és a hárs kiszárad;
Mert azért még híres város
Marad ez a vén *Nagyvárad*.
Az egyesületnek vesztén méltán
Ujongnak a csizmadiák;
Mert születtek ottan elég
Káros eszmék, rossz ideák.

Például az aszfalt járda,
Melyben nincsen semmi öröm;
Mert attól a cipő talpa
Nem kopik úgy, mint a kövön.
Ezután majd nem kell a sok
Napszámos és utcaseprő,
A szemetet felszedi az
Uszály és az esti szellő.
Minek a szépítő egyesület?
Miért pártfogolnánk mi azt?
Hisz a Páris-patak partján
Látni jól esik egy kis gazt.
Oszoljon fel hát az egyesület!
Ha a lába már megingott;
Orvosságra, mentőszerre,
Mért fizetnénk két forintot?

L. A.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXXIII.

S I P O S O R B Á N.

Motó: Ül mellém a kandallóhoz,
Fel van szítva melege.

A hervadt mezőkön vígan füttyöl a hideg szél;
láthatatlan kezével sebesen görgeti a kiszáradt ördög-
szekeret; a fa levele is csörögve, zörögve hull a földre;
villanó fecskék helyett hópejhek szállingóznak a le-
vegőben; egyszóval, tél van.

Tanubizonyság reá orrunkon a piros czinke.

Annyi szent igaz, hogy jól esik a meleg szoba.

A kályha mellé húzódunk; fát rakunk a zizegő
parázsra és elmélázunk.

Önkénytelen is eszünkbe jut az az ember, kinek keble
ép így hevül, kinek vére szintén izzóvá lett a haza-
fias lelkesedés lángjától.

Igaz való dolog; *Sipos Orbán* szelleme itt lobog
előttünk, a porcellán kemence tüzeiben; érczes hangja
ott zúg, bűg a kaeskarings kürtő öblében.

Csodálatos ember ez a mi tanfelügyelőnk; csodálatos.
mert két karja van és mégis száz kézzel dolgozik.

Ért mindenféle dologhoz.

Mikor ideje engedi fúr, farag, számít és találmá-
nyokon töri a fejét, mint *Edison*; kalendáriumot csi-
nál és időt jósol, mint *Falb Rudolf*; jótékony egyle-
teket alapít, mint báró *Hirsch*, a Körösön vízműveket
készít, mint *Lesseps*.

Szóval ezmester.

Mielőtt hozzánk jött volna *Jász-Nagy-Kun-Szolnok*
megyének volt az alispánja.

Tiszta jellemével, önzetlen barátságával ugy ma-

gához bilincselte azt a vármegyét, hogy nem akarták
elengedni maguk közül sem a kunok, sem a jászok.

Ő is nehezen szakadt el; sőt most is olyan, mint
a hazajáró lélek; majd minden este vissza repül
Szolnokra és csak kakas kukorékoláskor jön ismét
Nagyváradra.

Dehát szükség is van itt ő reá; mert a népnevelés
érdekében annyit fárad, annyit tesz; hogy az ember
csudálkozik lankadatlan buzgalmán.

Csakhogy évtizedek gyengeségét, századok múlasz-
tását nehéz helyre pótolni és sokszor a *Sipos Orbán*
erélye és igyekezete is fucscsot lát.

Megesett bizony rajta is a következő furcsa dolog.

Történt, hogy a körösvölgyén egy egész református
községet elhódítottak az oláh atyafiak; dühbe jött
erre a mi tanfelügyelőnk és megfogadta sujtásrakó
Szent Andrásra, hogy a háromszáz eltévedt magyar
helyett, hatszáz oláhot fog a református vallásra té-
riteni.

Meg is kezdte a hazafias munkálkodást és elhozott
Kakucsról egy kiéhezett, elkényszeredett római sarjut,
valami *Urs Onucz* nevű ifjút.

A tíz éves gyermek esküözött, hogy ha kihízik és
felnő, áttér a kálomista hitre és olyan magyar lesz,
mint a parancsolat.

Őt esztendő alatt szépen neki is telt *Onucz*; a
nevét átváltoztatta *Medve Jánosra*, és sarkantus
csizmában, darutollason járt.

Sipos Orbán mindenkinek eldicsekedett, minden
embernek mutogatta a derék renegátot.

Épen már spirituszba akarta tétetni a nagy ritka-
ságot, mikor egyszer csak arra ébredtek fel, hogy a
vidám *Medve János* nincs sehol.

Bizonyosan valami dászkal lökte bele a Körösbe

Sipos Orban.

vagy a dákó románok négyelték fel a többi áruló elrettentésére a szegény *Medvét*.

Akármit történt, annyi bizonyos volt, hogy *János*-nak se hire, se hamva.

Egy fél év múlva talált rá a tanfelügyelő *Kakucson*. Már akkor bocskorba és szumánba bújt a nyomorult és egy kukkott sem tudott magyarul; megint csak olyan *Urs Onucz* lett belőle, mint azelőtt.

Nade arról nem lehet tenni, hogy a makacs román kijátszotta a makacs magyart; mert *Sípos Orbán* is tul szokott járni az emberek eszén.

Példa reá ez az eset a mit most elmondunk.

A folytonos gondtól és örökös munkától kissé ideges lett az ezermester.

A pesti doktorok megmondták neki; hogyha le nem szokik a pipázásról, hát nagy baj lesz.

Azt már nem teszem, — válaszolt a beteg-jelölt, — mert utánna hálnék én a dohánynak; hanem abba beleegyezem, és felfogadom, hogy nem szívok el naponként többet, *három* pipadohánynál.

Erre aztán a doktor is alkudott, *Sípos* is engedett és megegyeztek, hogy na jól van, szabad a füstölés, de *naponként csak egy pipa dohány a törvényes kompetencia*.

Helyes; meg lett az alku!

A pacziens haza jött.

A vasuttol egyenesen *Rimanóczyhoz* hajtatott és megrendelt nála egy olyan öblös pipát, hogy kényelmesen elfért volna abba egy közép nagyságu *kun-dinnye*.

Ebből a goth stílusban épült szörnyeteg edényből eresztgeti a szenvedő ember reggeltől estig azokat a nagy hömpölygő füstfellegeket, melynek fodra között úgy néz ki, mint Jupiter az Olymposon.

Dehát azért csak egy pipa az és a kúrának is elég van vele téve.

Hanem hát ennek a bánat-üző, öblös eszköznek köszönheti a didergő emberiség, hogy fel lett találva a *közép hő áramu cserépkályha*; mert bizony sokáig elokoskodott, eltépelődött azon *Sípos Orbán*, hogy hamar elillan a füst és sok fa fogy el a háznál. Pláne meg *Szolnokon*, a hol szalmával fűt a magyar nemzet!

Addig addig csürte, csavarta a dolgot, hogy kitálta a füst szorító, meleg rekesztő kemenczét.

Az ő kályhája ki nem engedi addig a levegőt, míg egy szemernyi hőség van benne. Addig kóvályog a kürtőben a füst, míg a harmadnapos hideg bele nem áll; a kemence oldalát pedig kitöri a forró láz.

Egyszóval hat krajczár ára szén melegénél egész nap vígan dudálhat az ember.

Sípos Orbántól kedvet kapott a felfedezéshez lakója: az öreg *Paczkó* is; ő meg az *örök mozgó gépet* találta fel; csak hogy a csoda szerszám nem sikerült úgy, mint a *Sípos*-féle kályha; mert az első megindításra öszeroppant és örökre megállt a *perpetuum mobile*.

De azért *Paczkó* György is folytatja a felfedezést;

mert most meg a kotlóktól és fűzfa poetáktól akarja elvenni a kenyeret és valami *költőgépen* törni a fejét.

Nem tudjuk sikerül-e neki? mert csak *Sípos* Orbánnak üt be ilyen dologban a számítása.

Ő tud villanycsengőt csinálni, az udvarát vízvezetékekkel látta el; a háza falát arrább tolta egy pár öllel; azonban a villanyvilágításba neki is beletört a bicskája.

A hiba úgy esett meg, hogy a vízből akart ő tüzet csiholni; a *Körös* hulláma által próbálta meg elhajtani a sustorgó mennykő kerekét; de bizony azzal fucscsot látott, mert a vidrák mindig lenyalták a főkerék tengelyéről az olajat, anélkül pedig nem foroghat a csodálatos masina.

De elég is egy embertől egy szuszra egy találmány. A kályha megalapította az ő hírnevét! A tengeren túl is az *Orbán* lelketől melegszik fel a hideg vérű közönség.

Áldást hoz az ő működése mindenre.

Jellemző, hogy mióta ő itt él közöttünk Bihar-megyében, *Orbán* napkor *sohasem fagyott el a szőlő*.

Nahát igaz, hogy nincs is mi fagyjon már el; de elég az hozzá, hogy az idő is megbecsüli magát; azóta, mert tudja, hogy a védszent nem szereti a rakoncziatlankodást.

Máskülönben ez a derék jász-kún nagy szónok és ha valami üdvös mozgalmat akarnak megindítani, vagy valami ünnepélyt akarnak rendezni, ő hozzá, meg *Mezey Mihályhoz* fordul mindenki, mert amibe ez a két ember bele kezd, a mi mellett ők agítálnak, annak a dolognak sikerülni kell.

Izé.

ÚJ DONSÁGOK.

- **Személyi hír.** Nincs.
- **A telephon** statisztikusok kimutatták, hogy Nagyváradon beszélnek a legtöbbet az osztrák magyar monarchiában. Ugy látszik, hogy sokkal több itt az asszony, mint a férfi.
- **Elveszett** egy tyúk, gazdája *Kakas Márton* keresi.
- **Örmény szintársulat** érkezett Szamos-Ujvárra. A művész társaság tagjai: *Báhlávní, Resduni, Árságúni, Mántágúni, Sirogúni*; csak aztán a derék szamosujvári közönség meg ne találja őket *unni*.
- **A nagyszalontai** vadásztársaság ez évben ma tartja meg első közvadászatát; ez alkalommal úgy halljuk, városunkból is több nyúlőr kereskedő utazott a nevezetes városba.
- **A magyarság egy védbástyája** Szikszay Zoltán máramarosszigeti lelkész körünkbe érkezett és a mai napon predikálni fog a református templomban. Ajánljuk hölgyeink figyelmébe a fiatal védbástyát, a ki — úgy halljuk — hogy istenhez tér és a predikáció után feleség után néz.

A SZEMORVOSNÁL.

Beteg. Kérek valami jó szemüveget.

Orvos. Milyet? Messzelátót? vagy közellátót?

Beteg. Nem — kérem alásan — csak *áblátszót*.

FURCSA!

— Heczpáli Justh Sándor nyilatkozata. —

Na tisztelt közvélemény!

Ugy-i, hogy mégis izé, a mit én izéltem?

Persze, hogy izé!

Tessék elolvasni az ujság lapokat; ott áll, benne van, hogy *Rácz Mihálynak* feltörték a kamaráját és elizéltek a tolvajok három *kappant*, meg egy üveg *pezsgőt*!!!

Nohát végre kiizélt, hogy mégis igazam vót nekem mikor azt izéltem, hogy megvesztegetik a mi tisztviselőinket.

Ugyhát! Meghát!

Biztos tudomásom van nekem arról, hogy azzal a három izétlen kakassal a *Hirschel* és *Bachrach* czég ajándékozta meg a mi főizénket.

Hej bizony a kappanak is kikotyogják, hogy ők is a *csatornábul* való izék.

Igy sül ki minden!

Hát a *pezsgő*? Hát az hunnan került?

Mert hát nem olyan *brázel-izé*, a melyiktől izélni muszáj, hanem a legfájentosabb *franczia-izé*, a melyik pukkan, ha kilyukad.

Mos mán tuggyuk a dógot.

Osztosztak!

Erányosan izélték fel egymás közt a pecsenyét is, meg az italt is.

Hej, nem hiába hízik a magisztrátus!

Kappan izé, meg drága szeszélyes ital!

Igazán furcsa! A pógárságnak pedig vad körtire, meg Körösvízre is alég hogy izél, a nagy közkötő mián.

Ámde házat izél a sok városi dugó; oszt a házba rejti el a sok tiltott hummit.

Zsírosodnak, tollasodnak úk, mi meg kopunk, vedlünk, mint a báránybőr izé.

Node az ilyen dógot a kappan is kiizéli, a mint most is megtörtint.

De a többi urrul is lehet beszilni; mert láttam a multkor is, hogy *Papp János* tanácsosnak új *gomb* vót a kézelőjin; azt is észre vettem, hogy *Hegedűs Géza* gyantázott a *Bazárban*; továbbá tudom jól, hogy *Bordé Ferencz* tanácsos egy hét alatt két kilót hízott, még pedig a város zsírján; annak a *Bús* izének is jól a hajt a kanális, mert megint csárdás kis kappaja van neki.

Dus se tiszta, hiába mosakodik; mert ű is izél, éppen úgy mint az elébb említett *Rácz Mihály*; kinek ismét került valahunnét egy fejelés csizmája.

Ilyen az, ha kellőkip nem izélnék a madarakra; felszedik azok a szántóvetők keserves izéjét.

Dehát majd szemmel izélem én úket; oszt megkérdezem, hogy hunnét való, a *gomb*, a fejelés csizma; a kövér háj, no meg a kappan pecsenye és a finom franczia izé?

Ugy biz én!

KLÁRIKA.

Isztenem! Isztenem!
Jujujuj, be hided van; a tenéjje fagy a szijvajekváj.

Máj a hó isz eszit; az esztét med olyan tojomszötétet, mint az *Edusztám* czillodó tét szeme.

Unajmaszan tejnet az óját; nem tudot mit czinálni!

Jáfanyajodtam máj az ijászja isz.

Iden, iden, de czat szutytyomba dojdozom, nehogy a mama

medtudgya, vad valamitéppen nomára jöjjön.

Pályázni atajot a *Nadvájad* női dijjája; hej be jó isz lenne, ha mednejném aszt az ezüst jeddeliző tészletet; jaj beh oda illene a sztafijundomba, tülönösen a tojásztajtó.

Tanáczot isz téjtem mán ed toszozusz ijótól, *Iváni Ödön* báczitól, hod tulajdontéppen mijól isz tell ijni; de mitoj medszöllitottam a szejtesztő báczit, hát elszajadt tölem, mejt hát ő ed nódülölő.

Bizon félt tülem az eszemadta tisz bajnája, pedid én nem vadot ám veszedelmesz.

Mit czináljak? tihez folyamodjam? Ilyen töjüjmenet töszt medlesztem *Szasz Edét*; épen ed tijatat előtt állott; hijtejen medhuztam a jottját, osztán aszt mondom neti, hod ajanyosz tisz madajam, tanáczojjon vajamit, mit ijjak?

A tisz dláda jám pillantott ész aszt mondta, hod ledjobb lesz: a czótrül.

Idaszzáda van! A *Dóczy Lajos* bácsi is ajjól zendett, mitoj aszt mondta hod, nem isz czót az a mi tiltva ninez!

Én isz medijom, hod: jaj be édesz, jaj be jó a czip, czupp, med a vajasz tenéj!

Mótusz ledet, ha el nem nyejem a női dijjat.

Ej biz én!

HIVATALOS NYELV.

Köteles Károly köteles, nem köteles az illető illetéket illetéktelenül fizetni.

KÉT EGÉR.

— Egérekém, egérekém, kedves kis egérekém! Jaj beh éhes vagyok!

— Oh, te élhetetlen! Nézzed, én hogy jól vagyok lakva; eredj te is a nagy templom karzatára és tömd meg a gyomrodot az *Ipolyi*-féle kincsekből.

KESERGÉS.

Én vagyok szép *Csillag Anna*,
Csillag Móricz leánya,
 Az én hajam újra kinő,
 Hiába van levágva.
 Szerencsétlen hölgy vagyok; mert
 Nem kapok én szeretőt
 És nem tudok a fejemre
 Kötni bodros fejkötőt.
 Aki engem ölel csókol,
 Az csak átkoz örökké,
 Nem lehetek sem magyaré,
 Sem tóté, sem töröké.
 A multkor is rám nézett egy
Csupasz száju fiatal;
 Igérte, hogy el fog venni,
 Ha jut neki hivatal.
 Én szememet földre sütve,
 Kimondtam a szót: igen
 S ettől kezdve nem néztünk mi
 Egymásra zord, hidegen.
 Forró vágygyal epekedve,
 Ölelkeztünk szüntelen
 S vőlegényem ajakára
 Csókot nyomtam hirtelen;
 De másnap már galambomnak
 Bajusza nőtt torzonborz
 S az én síma képü babám
 Ugy nézett ki, mint egy borz.
 Napról-napra változott ő
 S én ontottam könnyemet;
 Mert ifju vőlegényem
 Egy szőrös, vén medve lett.

A TOLL.

Itt ülök az asztal mellett, bohóságot irogatok; serczeg perczeg a kezemben egy elkopott, fehér lúdtol.

Egyszer csak megszólal ez a furcsa jószág s beszélni kezd; ilyenformán dörözög, mörzözög: édes gazdám ne ijedj meg; rakd a betűt egymás után; de meg ne állj, mert most hozzád én beszélek és hallgasd meg az én élettörténetem.

Vén gúnárnak szárnya-tolla voltam három esztendeig; sóskák között, bogáncs tövén, sok ideig jártam, keltem; kikelettől késő őszig a mezőkön ott repkedtem. Harmatcsepptől, napsugártól kifejlődtem, nagyranőttem.

Első gazdám, a vén gúnár, szintén meghízott kövérre; telve volt a begye mindig, kivált mikor őszutólján befogták a hizlalóba.

Hájaj, mája, megnőtt nagyra; ez volt szegénynek a

veszte; mert egy holdvilágos este nyakon csipte a szakácsné és a torkát elmetszette.

Aprólékját rizskásával, kerek borssal összefőzték; czombját, mellét megsütötték; a májából pástétom lett és szárnyait lemetszették, sutbadobott seprőtollnak.

Soká ott hánytak vetettek engem is a metszett szárnyal; engem, kiből puha pehely, selyem párnák tölteleke lehetett volna, ha sorsom nem fekete, nem mostoha

Végre jöttél kedves gazdám; te kihúztál megfaragtál s lett belőlem íróeszköz.

Patyolat szép fehér orrom belemártád a tintába s irtál velem ezerféle furcsaságot, bohóságot.

Jaj, de tudom, hogy meguntál, mert már vén és kopott vagyok; érzem, hogy nem soká forgatsz ujjaid közt s kárhozat lesz osztályrészem énnekem.

Tudom én, hogy mi a sorsom: pipaszurkálóvá leszek és mint annyi sok más jeles, kit balsorsnak keze sújt, ver, ott pusztulok, ott veszek el gaz között, a szemétdombon.

A J O G Á S Z.

Tűzbe van a fiu,
 Csapja a levét,
 Érti is a módját,
 Nem hiába mondják:
 Hogy kedves gyerek!

Angyali Annuska!
 — Declamálja ő —
 Ne féljen, ha mondom,
 Volt nekem rá gondom:
 Nem papája jó.

Boldogítson, édes,
 Nincs már semmi gát,
 A papa, — hisz' tudja —
 Most ép' előadja
 Fönt a logikát.

Nos, ide csak bátran,
 Hisz' senki se lát?
 Törüljük ki szépen,
 Oh Annuska, kérem,
 Az „absentiát”.

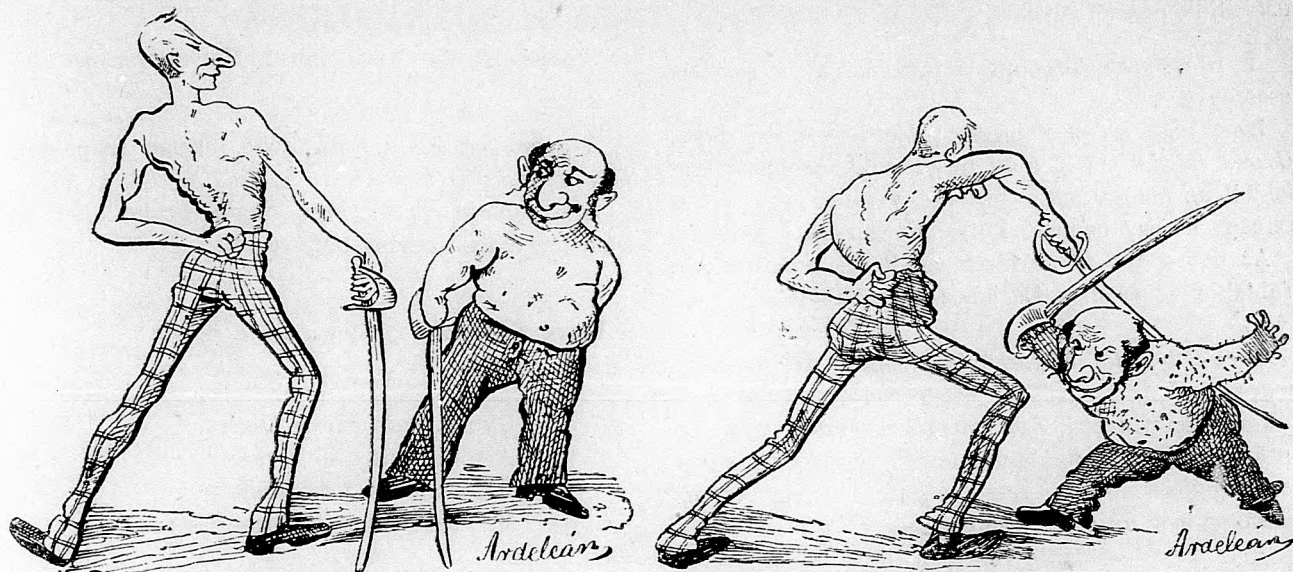
Dogács.

TÁNCZISKOLÁBAN.

— Te Mariska! miért hí téged a tánczmester bácsi *kisasszonynak*, mindket pedig csak úgy szólit, hogy: lelkem?

— Hát annak az oka az, mert megszokta a kisasszony czímet tavaly nyáron, mikor minálunk krumplit kapált.

PIKK ÉS PUKK.

Pikk is, Pukk is kereskedő,
Büszke, kényes mind a kettő,
De a kis Pukk a nagy Pikket
Képen nyomta és e stikket,
Megtorlatlanul nem hagyta
Pikk ur, hanem kardot kapva
Igy kiáltott: gyere Pukk,
A bőrödön lesz egy lyuk!
És kiállnak éles karddal,
Pikk és Pukk is szurkál, vagdal;
Prim, secundot, dupla-kvártot

Oda sóztak, de nem ártott.
S ha cselvágás jött orozva,
Az is ki lett parírozva.
Végre végső tűzzel, hévvel,
Pukk suhintott a kard éllel;
De kurta volt a legényke
S a Pikk gyomrát el nem érte.
Azonban a bős ellenfél,
Ki a kard hegyétől nem fél,
Kettévágta a kis Pukkot,
Ugy hogy nem szólt az egy kukkot.

LAPSZEMLE.

Minden háznál máskép főznek, minden ujság más-kép írja meg az eseményeket!

Például itt van egy eset: *Boros Cseres István öngyilkos lett.*

Erről így ír a *Szabadság*:

Boros Cseres István mezőgyáni lakos, a szabadelvű párt lelkes tagja, a református egyház curátora, szerdán délelőtt gyufaoldatott ivott; mint tudósítónk írja a nagyszalontai járás derék és közkedvelt főszolgabírája: *Nagy Márton* ur azonnal kiszállott a helyszínére és dr. *Deme Béla* megyei járás-orvossal együtt a bonczolást eszközölte. A szerencsétlen véget ért férfi halála nagy csapás pártunkra és a református eklézsiára.

*

A *«Nagyvárad* Hírlap» ugyan ezt a dolgot így adja elő:

Boros Cseres István mezőgyáni lakos, a mameluk párt főkortese, sárga fekete lelkeismeretének mardosása folytán megmérgezte magát; azt mondják, hogy az illető közpénzeket is *sikkasztott* és a pénzt *Kusza Pernyés Mihály* kishiró társaságában *kártyázta* el.

A sikkasztó mameluk halála határozottan nagy veszteség a szabadelvű és előny a függetlenségi pártra.

*

A *«Nagyvárad»* pedig azt mondja. Irtózatos rémdramáról értesít bennünket mezőgyáni levelezőnk: A hajmeresztő, borzalmas esetre eddig még a legszigorubb rendőri vizsgálat sem volt képes fényt deríteni.

Az egész *Mező-Gyán* talpon van, a nép izgatott és keresi a gyilkost; mert az áldozat néma, szótalan; ajka lecsukva, szőrbenőtte szemhéja felakadva; egyik keze gyomrán, másik keze homlokán.

Ott fekszik egy fakó nyoszolyán kimeredve, megdermedve *Boros Cseres István!*

Mellette egy fél skatulya svéd-gyufa, melyre ez van felírva «Jön köppings stb.»

A gyufa hiányzó szálait a szerencsétlen ember fogyasztotta el és szerdán délelőtt tíz óra huszonegy perczkor utolsó rugott.

Gyanusítják az öngyilkos nejét; továbbá béresét és egy *Dujduj* nevű kóbori cigányt.

A faluban azt beszélnek, hogy az öngyilkos nem öngyilkos, hanem áldozata egy előre kieszt borzal-

mas bűnténynek, melyet annak idején csak a vizsgálat fog kideríteni.

Az ügy miben állásáról különben esetről-esetre értesítjük olvasóinkat.

A «*Jogi értesítő*» így tárgyalja ezt a gyászos eseményt.

Ismét egy érdekes jogeset! Mező-Gyánban *Boros Cseres István* mérreg által meghalt. A szobában ott feküdt az áldozatnak a felesége, továbbá, egy kóbor cigány és egy házórzó kutya. Kérdés, ki a gyilkos?

Az ügy a kir. törvényszék elé kerül, onnan a kir. Táblához és végül a Curiához terjesztik fel.

A «*Katholikus hitterjesztés lapjai*» azt mondja, hogy:

Keresztény hívek! Egy istentelen ember újra az ördögnek ajándékozta bűnös lelkét. *Boros Cseres István* öngyilkos módon vetett véget életének. Az ég bocsássa meg az eltevejedett ember bűneit!

A «*Biharmegyei népnevelési közlöny*» nem ír semmit; mert még ebben az évben nem jelent meg.

A «*Familia*» ekként zeng.

Styefán Boros Cseres murut. Muncát masina!

A *gyorstrók lapja* pedig ilyen formán szaporázza el a gyászos eseményt:

Mezőgyánban *Boros Cseres István* gyufaoltot vott; hárm óri kinos szendés tán, véglött.

Végre a *Bagoly* így fogja fel a dolgot:

Nevető fejfa.

Gyufát ivott *Boros Cseres*,
A toroka lett tőle veres
És koporsója lett deres,
Melyben nyugszik *Boros Cseres*.
Ámen!

TRÉFÁS HANGOK.

— A nagyváradai dalárdának ajánlva. —

Fel- tá- mad- tunk és uj- ra zeng aj- kun- kon a

dal; vi- gan vi- sit, a ki te- nor s fi- a- tal!

És a se- cund bú- san recs- csen, mint kla- ri-

nét; csak ám az- tán ne i- gyunk sok hegy le- vét.

II.

A multkor is az volt a baj édes barátim,
Hogy nem győztünk a dalárdák csatáin;
Mert elittuk a magas «C»-ét, hangunk lett rüt
S nem kaptunk győzelmi jelt: tölgykoszorút.

APRÓ VERSEK.

JANKÓ.

Mulatni ment szegény Jankó,
De zsebében nem volt bankó.
Korcsmából kilökték Jankót
És azóta visel mankót.

GÁBOR.

Nyalka legény s hozzá bátor
Volt a veres orru Gábor;
Nem hiába lett ő kántor,
Mert berugott egy pár százszor.
Ámde meghalt aratáskor,
Sirja lett a pinczegádor.

A szerkesztő postája.

Dogács. Közöltük s a másik dologban is intézkedtünk. Sűrűbb látogatást kérünk. — **Fortmustalán** Fortuna? Legalább az írás nőneműnek látszik. Kettőt besoroztunk. — **T. V.** (Remecz.) Elküldtük. — **A.** Megkaptuk, köszönjük. A másik dolog is rendben lesz 10-én. — **Fifi.** Ugyan, hogy gondol olyat! Ilyen vézna dologért t. p-t? Az egész historiában se szellem, se szikra nincs. — **Esernyő** Lapunk zárta- kor kaptuk a jeles zöngeményt. Sikerült dolog. Jövő számunkban okvetlen közöljük. A kért példányokért tessék elfáradni a kiadóhivatalba s ott kikeresik.

Szabadalmazott cserépkályha.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes és mintákkal ellátott **árjegyzéke**met közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

cserépkályháimra,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhánál tapasztalt *kellemes és egészséges hőáramlás*on felül, a **szobagyors felmelegítésén, az elért hőfok állandó megtartásában, különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest**

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyították.

Ily rendszerű kályhákat közelebb a következő nagyérdemű megrendelőknél állítottam fel, illetve a felállítás folyamatban van:

Az árak a nyújtott előnyök daczára *mérsékelték*, úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az *árkülönbséget már e tél folyamán fedezi*. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserép kályhákat jutányos áron szállítom. A raktár **Palkovics Imre kereskedése Főutca Rimanóczy-ház** anemzeti Cassino átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak.

Nagyvárad, 1891. szept. 12.

Mély tisztelettel

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

3 ÓRA ALATT KŐKEMÉNYRE SZÁRADÓ

legfinomabb **borostyán**

SZOBAPADLÓ-LÁG

I. Schramm Christoph-féle 1 kg dobozban 1 frt 20 kr.
Schramm és Hörner-féle 1 kg dobozban 1 frt 10 kr.
Chitz és Meller-féle --- --- --- --- --- frt 90 kr.

KAPHATÓ

BERKES BERTALAN-nál

NAGYVÁRAD, Zöldfa-utca 33. sz.

Minták ingyen és bérmentve.

☛ **VIDÉKI MEGRENDELÉSEK**
gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,

KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON.

RAKTÁRON TART

I R Ó-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

+

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD“ NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.